

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.588/2015/15. szám

A Szegedi Ítéltábla a **(pártfogó ügyvéd neve)** pártfogó ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek – az OBH Jogi Képviselési Főosztály által képviselt **I.rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű I. rendű és a **II.rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű II. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2015. január 20. napján kelt 1.P.22.147/2014/9. számú ítélete ellen a felperes részéről 18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 800.000,- (Nyolcszázezer) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

A pártfogó ügyvéd másodfokú eljárásban felmerült díját a felperes viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A felperes 2013. január 29-én perújítási kérelmet nyújtott be az I.rendű alpereshez az 5.P.21.318/2012/8. számú jogerős ítélet ellen. Arra hivatkozott, hogy a perben az eljáró bíróság a kereset kérdéseit nem bírálta el, ítéletében kereseti kérelmeit „letagadta”.

Az I.rendű alperes 4. számú végzésével a perújító felperest hiánypótlásra hívta fel, majd 12. sorszámú végzésével a perújítási kérelmet, mint érdemi tárgyalásra alkalmatlant elutasította. Határozatának indokolása szerint a perújító felperes perújítási kérelmében konkrétan nem jelölte meg a perújítási okot, beadványa ugyanakkor a korábban eljáró első- és másodfokú bíróság által elkövetett bűncselekményekre, jegyzőkönyv hamisításra utal. Ez tartalma szerint a Pp. 260. § (1) bekezdés b) pontjára történő hivatkozást jelent, ebben az esetben perújításnak azonban csak akkor van helye, ha a fél az eljáró bíróság bűncselekménye miatt, a törvény ellenére lett pereszes, és a bűncselekmény elkövetését jogerős bírósági ítéletnek kell megállapítani.

A másodfokon eljáró II.rendű alperes Pkf.I.20.219/2014/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését helyes indokai alapján hagyta helyben.

A felperes keresetében 10.000.000,- Ft egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket kártérítés címén. Indokolásul hivatkozott az I. és II. rendű alperes P.20.156/2013/12., illetve a Pkf.I.20.219/2014/2. számú határozataira, mely eljárásokban az alperesek „szabotálták a bíraskodást, a konkrét kereseti kérdéseit nem bírálták el, és azokat nem is hajlandóak elbírálni”. Az ítékezés szabotálásának eredménye az alapvető emberi jogokból történő kirekesztése, beteg emberek megkínzása, maradandó egészségkárosodás okozása, amely abban nyilvánul meg, hogy már gyógyszereire sem maradt pénze.

Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Érvelésük szerint a kifogásolt eljárásokban jogellenes magatartást nem tanúsítottak. Kiemelték, a felperes 2011. és 2014. között 34 ügyben kezdeményezett pert és a II. rendű alperes valamennyi ügyben határozatot hozott, nem valós tehát a felperesi állítás, hogy a II. rendű alperes a bíraskodást szabotálta volna.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Határozatának indoklásában rámutatott, a felperes – tartalma szerint – bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránt terjesztett elő keresetet, melyre figyelemmel a Ptk. 339. § (1) bekezdésében rögzített általános, és a Ptk. 349. § (1) bekezdésében megfogalmazott speciális kártérítési feltételek meglétét kellett vizsgálni. Az eljárás során beszerezte az érintett per iratait, amelyekből megállapította, hogy a perújítási kérelem tárgyalás alapján került elbírálásra, az elutasító rendelkezést pedig a II. rendű alpereshelyben hagyta. Ilyen körülmények között az alperesek részéről jogellenesség nem állapítható meg. Álláspontja az volt, a csatolt iratok alapján nincs arra adat, hogy az alperesek a bíraskodást „szabotálták”, illetve a felperes személyiségi jogait megsértették volna. Megjegyezte, a felperes keresetében alapvetően a perújított ítélet tartalmára hivatkozott, ami viszont az alperesekkel szembeni kártérítési igény alapjául nem szolgálhat.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amely – tartalmának megfelelően – elsődlegesen annak megváltoztatására és az alperesek kereset szerinti marasztalására, míg másodlagosan hatályon kívül helyezésére irányult. Indoklásában fenntartotta az általa az elsőfokú eljárásban előadottakat, és kiemelten hivatkozott az ombudsman jelentésére. Megismételte, hogy az alperesi bíróságok a konkrét kereseti „kérdést” nem bírálták el teljes körűen, egyben sérelmezte, hogy az igazságügyi orvosszakértői vizsgálat elrendelésére irányuló kérelmét elutasították. Ennek – álláspontja szerint – azért van jelentősége, mert „gyógyszerei végrehajtásának” súlyos következménye maradandó egészségkárosodás.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték annak helyes indokai szerint.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, abból helytálló következtetésre jutott, érdemi döntésével az ítéletábra egyetért.

A fellebbezés kapcsán megjegyzi az alábbiakat:

Bírósági jogkörben okozott kárról akkor lehet szó, ha az az igazságszolgáltatás gyakorlásával, vagyis a bíróság feladatainak teljesítése körében végzett tevékenységgel keletkezett. Az ilyen jogalapon keletkezett kár megtérítését igénylőnek azt kell – az általános szabályoknak megfelelően – bizonyítania, hogy a bíróság jogellenes tevékenységével vagy mulasztásával okozati összefüggésben kára keletkezett (Ptk. 339. § (1) bekezdés), továbbá fennállnak a Ptk. 349. § (1)

bekezdésében rögzített speciális feltételek is. Fontos hangsúlyozni, hogy a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti pertípus nem szolgálhat az alapeljárásban hozott döntések „felülvizsgálatára”. Nyilvánvalóan alaptalan tehát az olyan bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti igény, amely a jogerős ítélet tartalmát jelöli meg a kereseti kérelem alapjaként (Kúria Pfv.I.21.682/2005/4.). Megjegyzi az ítéletábra, a jogalkalmazó szervek felelősségét egyébként is csak kirívóan súlyos jogalkalmazási, jogértelmezési tévedés alapozza meg (eBDT 2008. 1817.) illetve általában nem lehet kártérítési felelősség jogalapja a jogszabály által megengedett mérlegelés eredményeként hozott határozat. Utóbbi esetben csak akkor érvényesíthet a fél kártérítési igényt, ha megállapítható, hogy a határozat felróható módon eszközölt, kirívóan okszerűtlen mérlegelés eredménye (KGD 1992. 213. számú jogeset).

Az elsőfokú ítélet ezért helyesen utalt arra, hogy önmagában a felperesre sérelmes bírósági döntések ténye az alperesek kártérítési felelősségét nem alapozza meg.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során beszerezte a felperes által kifogásolt per iratait, melyek alapján helytállóan állapította meg, hogy az alperesek eljárása kapcsán jogellenesség nem állapítható meg.

A felperes személyiségi jogainak megsértésére történt hivatkozásával összefüggésben lényeges, hogy a személyiségi jogi per a jogrendszerben elfoglalt helyénél, szerepénél fogva alkalmatlan bármely más jogterületre tartozó jogvita eldöntésére, vagy akár szakmai véleményezésére, az abban született döntés felülbírálatára, ugyanis nem szolgálhat általános vagy akár különleges jogorvoslati fórumként (hasonlóan: Legfelsőbb Bíróság Pfv.IV.20.509/2007/4.). A felperes ugyanakkor az eljárás során nem állította és ebből következően nem is bizonyította, hogy a személyisége lényegét alkotó tulajdonságok és ismérvek miatt nem tartották be az alperesek a Pp. eljárási szabályait, illetve azokat kifejezetten a személyére tekintettel sértették volna meg. Ezek hiányában viszont az általa állított – egyébként nem bizonyított – eljárási szabálysértések nem eredményezhetik személyiségi jogai megsértésének megállapítását.

Az ítéletábra álláspontja szerint a felperes által szükségesnek tartott orvosszakértői bizonyítás az ügyben irreleváns, az az alperesek jogellenes felróható magatartásának bizonyítására alkalmatlan, így csak a per ésszerű időn belüli befejezését késleltette volna (Pp. 2. § (1)-(2) bekezdés).

A felperes fellebbezésében sérelmezte az elsőfokú eljárási illeték megfizetésére kötelező ítéleti rendelkezés is. Etekintetben az ítéletábra utal arra, hogy a felperes keresetének 5. oldal 5. bekezdésében kifejezetten tiltakozott az ellen, hogy bármiféle költségkedvezményben részesüljön és kategorikusan visszautasította a költségmentességet, ami viszont maga után vonja – pervesztessége esetére – a fizetési kötelezettséget (Pp. 78. § (1) bekezdés, 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés, 15. § (1) bekezdés).

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes köteles a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban felmerült fellebbezési eljárási illeték megfizetésére a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1) bekezdése szerint.

A pártfogó ügyvéd másodfokú eljárásban felmerült költségét a felperes viseli a Pp. 87. § (2) bekezdése értelmében.

S z e g e d, 2015. november hó 13. napján

Dr. Kiss Gabriella sk. . Bálint Attila sk. . Bánfalvi-Bottyán Csilla sk.
a tanács elnöke előadó bíró táblabíró